

UZASADNIENIE

I Cele projektu

1. Podstawowym celem projektu jest transpozycja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2015/2302/UE z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniająca rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylająca dyrektywę Rady 90/314/EWG (dalej: dyrektywa 2015/2302). Zgodnie z art. 28 tej dyrektywy państwa członkowskie przyjmują i publikują najpóźniej do dnia 1 stycznia 2018 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przy czym przepisy te powinny wejść w życie najpóźniej z dniem 1 lipca 2018 r.

Dyrektywa 2015/2302 zmienia rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchyla dyrektywę Rady 90/314/EWG. Dyrektywy te transponowane są w prawie polskim odpowiednio: Ustawą z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta oraz ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych.

Transpozycja dyrektywy 2015/2302 w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych doprowadzi do ujednoczenia i doprecyzowania przepisów dotyczących imprez turystycznych w zakresie obowiązków informacyjnych oraz wprowadzi regulacje dotyczące coraz bardziej popularnych wśród turystów powiązanych usług turystycznych.

O transponowaniu dyrektywy 2015/2302 w ramach nowego aktu prawnego, zdecydowały dwa powody. Po pierwsze, transpozycja dyrektywy 2015/2302 dokonywana jest w okresie, który przypadał po zmianach dotyczących funkcjonowania systemu zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności dla organizatorów turystyki i pośredników turystycznych, co powodowało konieczność sprawnego prowadzenia prac, a umieszczenie przepisów poza ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych upraszczało proces transpozycyjny. Po drugie, materia regulowana dyrektywą 2015/2302 jest niezwykle skomplikowana i dotyczy stosunkowo nowych zjawisk gospodarczych i społecznych. Wybór transpozycji był więc podyktowany względami praktycznymi. Jednakże już w czasie prac nad transpozycją dyrektywy 2015/2302 przyjęto założenie, że jest to rozwiązanie czasowe oraz że docelowo zostanie stworzona kompleksowa regulacja obejmująca zagadnienia imprez turystycznych, powiązanych usług turystycznych, usług hotelarskich, przewodnickich i pilockich. Prace nad przeniesieniem dyrektywy 2015/2302 do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych były planowane już od dłuższego

czasu, jednak nie można ich było podjąć ze względu na fakt, że dyrektywa 2015/2302 musi być wdrożona w bardzo krótkim terminie.

II Proponowany sposób realizacji celów projektu

1. W celu transpozycji dyrektywy 2015/2302 proponuje się przyjęcie odrębnej ustawy.

Z uwagi na to, że dyrektywa 2015/2302 wprowadza harmonizację zupełną (art. 4 dyrektywy 2015/2302) to o ile dyrektywa 2015/2302 nie stanowi inaczej, państwa członkowskie nie mogą utrzymywać ani wprowadzać do swojego prawa krajowego przepisów odbiegających od tych, które zostały ustanowione w dyrektywie 2015/2302, w tym również przepisów surowszych lub łagodniejszych, prowadzących do zróżnicowanego poziomu ochrony podróżnych.

Przyjęcie odrębnej ustawy w celu transpozycji dyrektywy 2015/2302 powoduje konieczność uchylecia części przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych, która transponuje do prawa polskiego dyrektywę 90/314 EWG. Ponieważ ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych, zawiera szczegółowe przepisy dotyczące funkcjonowania Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego, proponuje się przeniesienie tych przepisów do nowej ustawy. Dodatkowo należy zaznaczyć, iż przepisy dotyczące organizatorów turystyki, agentów turystycznych oraz pośredników turystycznych, zostaną odpowiednio zmodyfikowane i włączone do ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych.

Dodatkowo zmianie podlegać będzie tytuł ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych, tak aby nie wprowadzać w błąd przedsiębiorców i konsumentów stosujących jej przepisy, nazwa zostanie zmieniona na : „ustawa o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych”.

Dyrektywa 2015/2302, przyjmuje model harmonizacji maksymalnej w regulowanym przez siebie zakresie, dlatego uniemożliwia to odejście od jej literalnej treści w wielu przypadkach.

III Struktura projektu

Proponuje się następującą strukturę projektu ustawy:

1. Przepisy ogólne;

2. Organizatorzy turystyki, agenci turystyczni oraz podmioty ułatwiające nabywanie powiązanych usług turystycznych;

3. Niewypłacalność organizatorów turystyki i podmiotów ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych;

4. Rejestr Organizatorów Turystyki i Podmiotów Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych

5. Turystyczny Fundusz Gwarancyjny;

6. Umowa o udział w imprezie turystycznej;

7. Realizacja umowy o udział w imprezie turystycznej;

8. Kary pieniężne i przepisy karne;

9. Zmiany w przepisach obowiązujących oraz przepisy przejściowe i końcowe;

10. Załączniki.

IV Przepisy ogólne

Przepisy ogólne (Rozdział I projektu) oparte są zasadniczo na przepisach rozdziału I dyrektywy 2015/2302 i określają przede wszystkim zakres przedmiotowy i podmiotowy ustawy, podstawowe definicje, wyłączenia z zakresu stosowania ustawy.

W odniesieniu do definicji należy wyjaśnić, że ich lista zawarta w tej części ustawy nie pokrywa się w pełni z listą definicji zamieszczoną w art. 2 dyrektywy. Część definicji, np. dotyczących takich pojęć jak np. małoletni zawarta jest bowiem w odrębnych przepisach (odpowiednio: w art. 10 kc). Podjęto również decyzję o pozostawieniu utrwalonej w doktrynie i orzecznictwie nomenklaturze, definiowanej w analogiczny sposób przez dyrektywę 2015/2302 a tylko inaczej nazwanej („siła wyższa”- „nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności”; „agent turystyczny” – „sprzedawca detaliczny”). Pojęcie organizatora turystyki zostało na nowo zdefiniowane, w taki sposób, iż w obecnym kształcie zawiera w swoim zakresie desygnatów poprzednio obowiązujące w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych definicje organizatora turystyki i pośrednika turystycznego.

V Organizatorzy turystyki, agenci turystyczni oraz podmioty ułatwiające nabywanie powiązanych usług turystycznych (rozdział II projektu)

Przepisy niniejszego rozdziału regulują przede wszystkim zakres i sposób realizacji obowiązków informacyjnych organizatora turystyki wobec podróżnego w umowach

o udział w imprezie turystycznej. Szeroki katalog informacji, których należy udzielić podróżnemu, oparty na przepisach rozdziału II dyrektywy 2015/2302, ma ułatwić podróżnemu świadome podjęcie decyzji o ewentualnym zawarciu umowy.

Niniejszy rozdział reguluje funkcjonowanie również agentów turystycznych oraz podmiotów ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, które to podmioty są podstawowymi uczestnikami rynku turystycznego.

VI Niewypłacalność organizatorów turystyki i podmiotów ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych (rozdział III projektu)

W przypadku niewypłacalności organizator turystyki lub podmiot ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych będzie zobligowany do przekazania właściwemu marszałkowi województwa oświadczenia, którego treść została przeniesiona na grunt ustawowy. Dodatkowo niezwykle ważną informacją będzie wykaz umów ograniczony do umów, które nie zostały lub nie zostaną zrealizowane. Do wykazu umów będzie obowiązek dołączenia informacji zawierającej imiona i nazwiska oraz numery telefonów kontaktowych podróżnych objętych umową. Rozdział ten ma mieć charakter swoistej instrukcji działania w przypadku ogłoszenia niewypłacalności przez organizatora turystyki lub podmiot ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych.

VII Rejestr Organizatorów Turystyki i Podmiotów Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych (rozdział IV projektu)

Do działalności w zakresie organizowania imprez turystycznych oraz ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej dotyczące działalności regulowanej. Działalność ta wymaga uzyskania wpisu w rejestrze organizatorów turystyki i podmiotów ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych, zwanym dalej "rejestrem". Do zadań wykonywanych przez marszałków województw związanych z prowadzeniem rejestru stosuje się odpowiednio przepisy zawarte w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej dotyczące organów prowadzących rejestry działalności regulowanej. Ustawa wprowadza narzędzie w postaci rejestru z powodu objęcia zakresem regulacji podmiotów, które nie są przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. W tym celu wprowadzono szeroką definicję przedsiębiorcy. Zgodnie z nową regulacją przedsiębiorcą będą - osoby fizyczne, osoby prawne lub jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, niezależnie od tego, czy są to podmioty

publiczne czy prywatne, które działają – w tym również za pośrednictwem każdej innej osoby działającej w ich imieniu lub na ich rzecz – w celach związanych z ich działalnością gospodarczą lub zawodową, w związku z umowami objętymi zakresem niniejszej ustawy, występując w charakterze organizatora, agenta turystycznego, podmiotu ułatwiającego nabywanie powiązanych usług turystycznych lub w charakterze dostawcy usług turystycznych. Definicja ta znajdzie zastosowanie pomocniczo na gruncie ustawy o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych. Podmiot zagraniczny posiadający siedzibę na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej zamierzający organizować imprezy turystyczne lub ułatwiać nabywanie powiązanych usług turystycznych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będzie zobowiązany do dokonania zgłoszenia tego faktu wybranemu marszałkowi województwa. Marszałek województwa będzie organem właściwym do prowadzenia wykazu zgłoszeń dotyczących organizowania imprez turystycznych lub ułatwiania nabywania powiązanych usług turystycznych przez wskazane podmioty zagraniczne. Minister właściwy do spraw turystyki, udostępni do prowadzenia przez marszałków województw Centralną Ewidencję Organizatorów Turystyki i Podmiotów Ułatwiających Nabywanie Powiązanych Usług Turystycznych, zwaną dalej "Ewidencją" oraz Centralny Wykaz Zgłoszeń Dotyczących Organizowania Imprez Turystycznych lub Ułatwiania Nabywania Powiązanych Usług Turystycznych przez Przedsiębiorców Zagranicznych, zwany dalej "Wykazem Zgłoszeń".

VIII Turystyczny Fundusz Gwarancyjny (rozdział V projektu)

Utrzymane zostaną przepisy dotychczas obowiązujące w zakresie funkcjonowania Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego. Projektowana regulacja zakłada pozostawienie I filaru istniejącego już systemu zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności organizatorów turystyki w dotychczasowym kształcie, obejmie ona dodatkowo podmioty ułatwiające nabywanie powiązanych usług turystycznych. Doprecyzowane zostały przepisy dotyczące rachunku powierniczego i zdecydowano się na stworzenie realnej formy ochrony w postaci rozwiązania jakim będzie turystyczny rachunek powierniczy działający na wzór powierniczego rachunku bankowego.

Zakres podmiotowy regulacji w zakresie II filaru obejmuje Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, podmioty udzielające zabezpieczeń finansowych w ramach I filaru systemu zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności, ministra właściwego do spraw

turystyki, ministra właściwego do spraw instytucji finansowych i marszałków województw oraz wszystkich przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w zakresie organizowania imprez turystycznych oraz podmioty ułatwiające nabywanie powiązanych usług turystycznych, których obowiązkiem będzie odprowadzanie składek do systemu uzupełniającego.

Marszałkowie województw nadal będą pełnić rolę organu właściwego do wydania dyspozycji wypłaty środków z zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności organizatorów turystyki oraz podmiotów ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych zarówno na pokrycie kosztów powrotu podróżnych do kraju, jak i zwrotu wpłat wniesionych przez podróżnych na poczet niezrealizowanych lub częściowo niezrealizowanych imprez turystycznych i poszczególnych usług turystycznych w ramach powiązanych usług turystycznych. Kompetencje marszałków województw w tym zakresie obejmą także II filar systemu zabezpieczeń finansowych na wypadek niewypłacalności organizatorów turystyki i podmiotów ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych.

IX Umowa o udział w imprezie turystycznej (rozdział VI projektu)

Przepisy niniejszego rozdziału, transponujące przepisy art. 5–8 dyrektywy 2015/2302, zawierają szczegółową regulację dotyczącą treści umowy o udział w imprezie turystycznej i dokumentów, które należy dostarczyć przed rozpoczęciem imprezy turystycznej.

Doprecyzowanie i uszczegółowienie regulacji dotyczącej wiążącego charakteru informacji udzielanych przed zawarciem umowy o udział w imprezie turystycznej będzie łatwiejsze w interpretacji zarówno dla podróżnych, jak i przedsiębiorców.

X Realizacja umowy o udział w imprezie turystycznej (rozdział VII projektu)

Przepisy zawarte w tym rozdziale są zasadniczo tożsame z regułami które zostały wypracowane w ramach dyrektywy 90/314 EWG. Modyfikacja i doprecyzowanie pewnych utartych już w praktyce schematów związanych z realizacją umowy o udział w imprezie turystycznej wiąże się ze zmieniającą się rzeczywistością, w której obecnie przychodzi funkcjonować podróżnym wybierającym się na imprezy turystyczne. Organizator turystyki ponosi odpowiedzialność za wykonanie usług turystycznych objętych umową o udział w imprezie turystycznej, bez względu na to, czy usługi te mają być wykonane przez samego organizatora, czy też przez innych dostawców usług turystycznych. Doprecyzowanie tegoż

rodzaju spraw ułatwi funkcjonowanie na rynku usług turystycznych zarówno przedsiębiorców jak i podróżnych.

XI Kary pieniężne i przepisy karne (rozdział VIII projektu)

Przepisy zawarte w tym rozdziale są zasadniczo tożsame z przepisami, które obecnie znajdują się w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych. Odpowiedzialność karna wyrażona została w zgodzie z zasadą proporcjonalności i subsydiarności. Środek karny ma być proporcjonalny do stopnia społecznej szkodliwości czynu zabronionego, który sprawca może popełnić oraz subsydiarny do stopnia ryzyka jego popełnienia. Ustawa przewiduje możliwość stosowania środka karnego w celu odstraszenia od popełniania podobnych przestępstw przez osoby zaangażowane w proces odprowadzania składek. Dodatkowo wprowadzono możliwość karania osób które rzeczywiście odpowiadają za prowadzenie działalności gospodarczej. Wprowadzono rozróżnienie na osoby zajmujące stanowiska lub pełniące funkcje, o których mowa w art. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne. Takie osoby w przypadku działalności w zakresie organizowania imprez turystycznych bez wymaganego wpisu bądź w przypadku działalności objętej zakazem będą podlegały grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku, co pozwoli skutecznie na zlikwidowanie uchylania się od odpowiedzialności przez rzeczywistych decydentów, którzy w ramach wyłącznych sankcji administracyjnych w poprzednim stanie prawnym niejednokrotnie otwierali nową działalność gospodarczą prowadzoną przez inny podmiot gospodarczy.

XII Zmiany w przepisach obowiązujących oraz przepisy przejściowe i końcowe (rozdział IX projektu)

1. Zmiany w ustawie Kodeks Wykroczeń

Zmiany mają na celu dostosowanie nazewnictwa z ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw do Kodeksu Wykroczeń. Karze będzie podlegał organizator turystyki oraz podmiot ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych, który wprowadza podróżnych w błąd co do uprawnień osób, którym powierza wykonywanie zadań przewodnika górskiego.

2. Zmiany w ustawie o systemie oświaty

Zmiany mają charakter nomenklaturalny, dostosowawczy do nowych pojęć w obszarze rynku turystycznego. Dotyczą w głównej mierze pojęcia rejestru organizatorów turystyki i podmiotów ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych oraz nazwy nowej ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

3. Zmiany w ustawie o usługach turystycznych

Większa część zmian proponowanych w ustawie o usługach turystycznych ma na celu transpozycję przepisów dyrektywy 2015/2302 do nowego aktu prawnego, z czym wiąże się fakt uchylecia przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych w zakresie dotyczącym organizatorów turystyki, pośredników turystycznych i agentów turystycznych. Dokonano zmiany tytułu ustawy na następujący: "o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych". Na nowo określono również zakres przedmiotowy i podmiotowy tejże regulacji, wskazując iż ustawa określa warunki świadczenia usług hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także za granicą, jeżeli umowy z podróżnymi o świadczenie tych usług są zawierane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Szczegółowe zmiany doprowadziły do uchylecia przepisów, które zostały „przeniesione” do ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, a należą do nich uchylony art. 2, art. 3 pkt 1-7, 14 oraz cały rozdział 2; rozdział 2a, rozdział 3, art. 30-31, rozdział 5a, a także art. 51b.

4. Zmiany w ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych

Wobec przeniesienia regulacji dotyczących Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego na grunt nowej ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw należy dokonać zmian w ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Odniesienia do regulacji w zakresie Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego będą dotyczyły rozdziału V nowej ustawy.

5. Zmiany w ustawie o opłacie skarbowej

Zmiany wynikają z faktu, iż rejestr organizatorów turystyki i podmiotów ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych nie będzie rejestrem działalności regulowanej, mimo, że w tym zakresie będą stosowane przepisy odnoszące się do działalności regulowanej.

6. Zmiany w ustawie o prawach konsumenta

Zgodnie z postanowieniami dyrektywy 2015/2302 w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta wprowadzono zmiany, które wprowadzają modyfikacje w stosunku do niestosowania rzeczonych przepisów do umów o udział w imprezie turystycznej, o których mowa w ustawie o usługach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, z wyłączeniem art. 10, art. 11, art. 12 ust. 1 pkt 1, pkt 5, pkt 16, pkt 17, art. 17, art. 20 ust. 2, art. 44 pkt 2 i 9. Dyrektywa 2015/2302 w art. 27 dokonała zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 oraz dyrektywy 2011/83/UE, co musiało być odpowiednio uregulowane również w przepisach krajowych, czego efektem jest nowelizacja ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta.

7. Przepisy przejściowe i wejście w życie

Mając na uwadze przepisy art. 28 ust. 2 dyrektywy 2015/2302 proponuje się, aby regulacja weszła w życie z dniem 1 lipca 2018 r., a jej przepisy miały zastosowanie do umów o udział w imprezie turystycznej zawartych od tego dnia. Wpisy do rejestru organizatorów turystyki i pośredników turystycznych zachowają ważność w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie ustawy. Przedsiębiorcy niepodlegający wpisowi do rejestru organizatorów turystyki i pośredników turystycznych, a prowadzący w dniu wejścia w życie ustawy działalność w zakresie organizowania imprez turystycznych lub podmioty oferujące powiązane usługi turystyczne, będą miały obowiązek wystąpienia o wpis do rejestru organizatorów turystyki i podmiotów ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych w terminie miesiąca od dnia wejścia w życie ustawy. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie przepisów ustawy o usługach turystycznych uchylonych ustawą o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych zachowają moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Dodatkowo w sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie do wykonywania działalności gospodarczej stosuje się

przepisy ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. W okresie 5 lat od dnia wejścia w życie ustawy Minister właściwy do spraw turystyki będzie organem wyższego stopnia w stosunku do marszałka województwa w sprawach, o których mowa w art. 24 ust. 7 oraz od decyzji marszałka województwa o odmowie wpisu do rejestru, o którym mowa w art. 8 ust. 1. Po tym okresie zastosowanie znajdą przepisy ogólne uregulowane w KPA, w związku z czym organami właściwymi w II instancji będą SKO. Termin 5 lat pozwoli na wykształcenie odpowiedniego orzecznictwa, które będzie pomocne w rozpatrywaniu podobnych spraw przez organy jakimi są SKO. Jednocześnie do postępowań wszczętych przed upływem wskazanego terminu 5 lat zastosowanie znajdą przepisy dotychczasowe.

XII Załączniki do ustawy

Załącznikami do ustawy są:

- Załącznik I

w części A: standardowy formularz informacyjny do umów o udział w imprezie turystycznej, jeżeli możliwe jest użycie hiperłącza;

w części B standardowy formularz informacyjny do umów o udział w imprezie turystycznej w przypadkach innych niż te objęte częścią A;

w części C: standardowy formularz informacyjny w przypadku, gdy organizator przekazuje dane innemu przedsiębiorcy zgodnie z art. 3 pkt 2 lit. b) ppkt (v) dyrektywy 2015/2302

- Załącznik II

w części A: standardowy formularz informacyjny w przypadku, gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych *online* w rozumieniu art. 3 pkt 5 lit. a) dyrektywy 2015/2302 jest przewoźnikiem sprzedającym bilet w obie strony;

w części B: standardowy formularz informacyjny w przypadku, gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych *online* w rozumieniu art. 3 pkt 5 lit. a) dyrektywy 2015/2302 jest przedsiębiorcą innym niż przewoźnik sprzedający bilet w obie strony;

w części C: standardowy formularz informacyjny w przypadku powiązanych usług turystycznych w rozumieniu art. 3 pkt 5 lit. a) dyrektywy 2015/2302, gdy umowy

są zawierane w równoczesnej fizycznej obecności przedsiębiorcy (innego niż przewoźnik sprzedający bilet w obie strony) i podróżnego;

w części D: standardowy formularz informacyjny w przypadku, gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych *online* w rozumieniu art. 3 pkt 5 lit. b) dyrektywy 2015/2302 jest przewoźnikiem sprzedającym bilet w obie strony;

w części E: standardowy formularz informacyjny w przypadku, gdy przedsiębiorca ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych *online* w rozumieniu art. 3 pkt 5 lit. b) dyrektywy 2015/2302 jest przedsiębiorcą innym niż przewoźnik sprzedający bilet w obie strony.

Załączniki do ustawy zostaną przeniesione wprost z dyrektywy, gdyż zgodnie z zasadą pełnej harmonizacji powinny one mieć taki sam kształt we wszystkich państwach członkowskich wdrażających przepisy unijne.

Działalność lobbingsowa w procesie stanowienia prawa

W trybie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2005 r. Nr 169, poz. 1014 z późn. zm.) projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronach internetowych Ministerstwa Sportu i Turystyki oraz na stronie Rządowego Procesu Legislacyjnego. Dotychczas żaden podmiot wykonujący zawodową działalność lobbingsową nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem.

Notyfikacja techniczna

Projekt nie zawiera przepisów technicznych, a zatem nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Zgodność projektu z prawem UE

Projekt jest zgodny z prawem UE, co potwierdza opinia Ministra Spraw Zagranicznych z dnia